

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 28. januarja.

Pred par leti je Dunajski list prinesel nek poseben nasvet, kako bi se najbolje rešilo narodno vprašanje na Češkem. Svetoval je, da se dela na to, da se na Češkem kolikor se da na široko razširi znanje obeh deželnih jezikov. Čehi naj bi se učili nemški, Nemci pa češki in ko bi vsak stanovnik češke dežele govoril oba jezika, bi zginila vsa narodna nasprotja. Nam se je ta načrt tedaj zdel toli smešen, da še o njem spregovorili nismo. Za češke razmere ni imel tudi nobenega pomena, ker ni bilo misliti, da bodo češki Nemci kar nakupili si čeških slovnic in Čehi pa nemških, da se primejo z vso marljivostjo učenja drugega deželne jezika. Nasvet tudi ni imel nobenih posledic in poslužiti se je bilo drugačnih sredstev, da se je napravila pot za sporazumljenje narodnostij na Češkem.

Dunajski list je pa vendar našel propovednike njegovih idej, če ne mej Čehi, pa mej Slovenci. To je nam dalo povod, da danes spregovorimo tukaj o tej zadevi. V nekež sosedni kronovini se je našel slovenski list, ki je isto priporočal, kot Dunajski. Pa tudi mej našo inteligenco že nabajamo mož, ki naglašajo, če tudi bolj sramežljivo, potrebo znanja nemškega ali italijanskega jezika za našega prostega oratarja.

Pri nas so pa taki nasveti nevarnejši, nego na Češkem, ker narodna zavest še ni toliko razvita. Vsaj vidimo semtertja, kako se ta ali oni rad pobaha, če zna le malo tujih besed. Zatorej strah ni neopravičen, da bi se ne našle slovenske občine, ki bi prosile za pouk nemščine oziroma laščine v šoli. Zato bi pa naša skrbna oblastva že pozneje skrbela, da bi se te šole popolnoma ponemčile oziroma poitalijančile. Mladina pribajajoča iz takih šol bi bila mlačna za narodno stvar ali jej pa celo sovražna.

Morda kdo poreče, vsaj bi se isto godilo tudi v italijanskih in nemških krajih, kjer bi se tudi pridno poprijeli učenja slovenščine. Mi mislimo, da se celo oni možje, ki so tako uneti za to, da se vsakdo priuči obeh deželnih jezikov, neso nikdar resno mislili, da bi Nemci ali Italijani poslušali njih svet. Pri njih bi bilo vse tako priporočanje bob v steno. Pa recimo, da bi se našla morda kaka

taka nemška ali italijanska občina, česar pa ne verjamemo, bila bi nevarnost za Slovence gotovo večja nego za Nemce in Italijane, ker le večji narodi absorbirajo manjše, nikdar pa narobe. Tudi imajo Nemci in Italijani veliko večjo oporo za varstvo narodnosti svoje v svojej visoki kulturi, nego mi Slovenci, ki smo maloštevilni in smo se še v zadnjega pol stoletja malo bolj gibati in za vedati začeli.

Posebno neugodno bi to uplivalo na razvoj slovenskega uradovanja, za katero se nam bode še dolgo boriti. Nikar naj kdo ne misli, da nam bodo kar usiljevali slovenske odloke, če bodo vsi uradniki zares slovenski znali, ker pa bi ne bilo, ker bi se Lah in Nemci ne učili slovenščine. Hitro bi se začeli izgovarjati, da slovenskega uradovanja ni treba, vsaj vsi znajo kolikor toliko nemški oziroma italijanski. Prebivalstvo napolnjeno z nemškim duhom bi se tudi tako odločno ne potegovalo za pravice svoje, nego se sedaj. V takih krajih bi se kmalu udomačila neka mešana govorica, kakeršno navadno čujemo ob jezikovnih mejah in izgovor bi se takoj našel, da prebivalstvo pismene slovenščine ne ume in torej ne kaže slovenski uradovati.

S tujim uradovanjem bi se zopet odprle tujcem na stečaj vrata, da zasedejo vse boljše službe po slovenskih pokrajinah. Tujec bi se povsod naprej porival in košatil, dočim bi domačina vedno nazaj potiskali. Tako bi mi Slovenci ne imeli le moralne škode od takega sistematičnega potujčevanja, temveč tudi gmotno. Tako prikrito germanizovanje ali italijančevanje bi nam več škodilo nego vsi napor nemškega „Schulvereina“ in društva „Südmarck“.

Potem takem je jasno, da noben zaveden rodoljub ne more priporočati gojenja drugega deželne jezika izimši morda kak kraj, kjer posebne krajevne razmere tako poučevanje zahtevajo. V taci krajih se pa že tako preveč po šolah gleda na nemščino ali italijanščino in ni treba kacemu slovenskemu častnikarju tega še posebno priporočati.

S tem seveda mi ne rečemo, da bi se morda v srednjih ali trgovskih šolah ne smela poučevati nemščina ali italijanščina. Tu se ne postavljamo na ono tesnosrčno stališče, na katero so se posta-

vili nekateri češki Nemci, ko so odpravili iz srednjih šol obligatni pouk drugega deželne jezika, in na katero stališče so se zadnji čas postavljali tudi nekateri Mladočehi. Mi vemo, da je vsakemu uradniku v Avstriji nemščina potrebna in vemo ceniti vrednost nemškega slovstva za vsacega izobraženca. V srednjih šolah pa tudi pouk tujega jezika ni tako kvaren v narodnem oziru, ker bolj razvit duh se ne da tako hitro zavesti na napačna pota. Zatorej smo tudi mi za gojenje družih jezikov v srednjih šolah, a preverjeni smo pa, da tako učenje v ljudske šoli more priporočati le človek, ki je otrese! si že vsak narodni čut in zmatra za prvo nalogo svojo: Narodu kopati grob.

O vojaških odnosajih mej Francosko in Nemčijo.

Pariški list „Matin“ objavlja razgovor svojega sotrudnika z belgijskim generalom-inženerjem, slavnostnim Brialmontom o vojaških odnosajih mej Francijo in Nemčijo. Brialmont sluje kot izboren strokovnjak in vojašk pisatelj, čegar sodba se v vseh vojaških krogih uvaža. Z izrednim uspehom poskušal se je na teoretičnem in praktičnem polji. Spisal je že več del ob utrdbah in o taktiki, izdelal načrt za brambene utrdbes belgijske, Rumunskej napravil načrt, kako jej je zavarovati svoje meje ter pri vsakem važnejem vprašanji objavil svoj „votum“, kateri je marsikdaj bil odločilen. In ta večak povedal je omenjenemu častnikarju svoje misli prav odkritosrčno.

Po nazorih Brialmontovih je vojna mej Nemčijo in Francosko neizogibna, da se še ni pričela in da se danes ali jutri še ne bode pričela, to prihaja od tega, ker vsi še neso pripravljeni. Belgija je poskušala zavarovati se za ta slučaj s tem, da je sklenila utrdbes ob reki Mozi, katere se imajo v dveh letih zgotoviti, akoravno bi bilo od strani Francoske velika hiba, ako bi se dotaknila belgijske neutralnosti, ker bi s tem izgubila vse simpatije, ki jih uživa v Belgiji.

Ko bi Nemčijo z desnimi krilom svoje vojske posela preko Belgije, morala bi kreniti ali po dolini ob Mozi čez Namur in potem po dolini

LISTEK.

Slike litevske.

Sluga gospe maršalkove.

(Češki napisal E. Jelinek, posl. V. Nevin.)

Gospa maršalka Dembicka je bila že zelo stara dama. Preživela je mnogo viharjev življenja, ali na večer svoj živela je mirno in pokojno. Dolgo let je živela v vasi, v dedičnej „palači“ in v sosedstvu prijateljske šlahte, katera jo je obkroževala ob vsakej skrbi in vedno z radovoljno udanostjo. Prihajali so često k njej, izprašujoč o njenem zdravju ali noseč jej razne malenkosti v dokaz svoje pozornosti in spoštovanja. Zaslužila si je to v popolnej meri. Bila ti je verna prijateljica in svetovalka vsem, da neredko brisala je solze nesrečnikov ne toliko z besedami utehe, marveč tudi s praviimi deli. Sicer ni vedela levica, kar jej je storila desnica.

Ali gospa Dembicka se je postarala in s starostjo so prišle potrebe, katerim je bilo težko zadostiti v litevskej vasi v sredi gostih gozdov, daleč

od mesta. Kazala se je češče potreba poklicati zdravnika, in to je bilo v tej samoti vedno spojeno z nemalimi težavami. Stari Josip je moral hoditi dolgo pot v mesto, in včasih se je tudi vrnil sam, ko namreč ni bilo doma zdravnika, katerega so slučajno poklicali drugam. Vrhu tega bilo je gospej maršalkovej v osamelej palači, osobito o zimskem času, jako žalostno. Zasnežene ceste, nevihte in vetrovi niso dovolj delati posetov in tudi k njej je ob takem času prišel redko kdo. In stari sluga, dasi se je izbrusil do te mere, da je igral z gospo maršalkovo whist, vendar ni zadoščal popolnoma. Za življenja blagega spomina pana maršalka bilo je pač inace. Tudi ko ni bilo nikogar, hitel je čas složnima starima poročencema pri pogovoru in domačem opravilu milo in hitro. V dolgih zimskih večerih pisal je pan maršalek svoje spomine, in gospa maršalkova mu je pomagala pri tem s tem, da mu je omenjala ali dopolnjevala različne dogodke iz skušnje skupnega življenja. Osobito je znala te ženske prigodke popolnoma in do dobrotnosti umela zbirati rodoslovje vseh glavnejših rodbin na Litvi. Tudi prazniki, cerkveni in rodbinski, vzlasti priprave k njim, jemali so jima mnogo časa, in tako je šlo v tej osamelej palači v zado-

voljstvo vseh prav dobro. Ko pa je blagega spomina pan maršalek umrl, premenilo se je premnogo.

Gospa maršalkova je jela govoriti o tem, da se preseli vsaj na zimo v Vilno, odkladala je to le radi neprilicne selitve, ali nekoč, ko je umrl v nedalnem mestu zdravnik, jedini, do katerega je v okolici imela le še malo zaupanja, uresničila je svoj naklep srčno in odločno. Preselila se je v Vilno ne le za zimo, marveč tudi za poletje; v vas mislila se je voziti le včasih. Palačo prepustila je skrbi nekega „rzadca“ (oskrbnika), vse je pustila pri starem redu, le ta priljubljeni naslanjač in nekoliko rodbinskih slik si je vzela seboj v mesto, kjer je bivala v lepem bivališči v glavnih ulicah.

Ali skoro bi bil pozabil. Mej mnogimi rečmi, katere je vzela iz vasi seboj v Vilno, zavzemal je prvo mesto stari — Josip. Brez njega bi to nitl ne bilo šlo. On je bil desna roka gospe maršalkove, poznal je dobro njeno slabo stran, vedel, kako jo zadovoljiti in pripadal razven tega k tem smrtenikom, kateri nikdar „ne izlezejo iz kože.“ Tudi gospa maršalkova je bila včasih mrzka in se je znašala na Josipu — ali on, kakor bi je ne bil ne slišal in ne videl, tudi strpno je pričakoval vedno, da se zopet povrne dobra volja gospej veliteljici, kar se

Oise proti Parizu ali pa mej Mozo in Skaldo preko Valenciennesa. V obeh slučajih zoperstavila bi se belgijska vojska in se, ko bi slučajno bila pobita, umaknila v nepremagljivi Anvers (Antwerpen), da v priličnem trenutku zopet prične boj za nezavisnost.

Brialmont misli, da bode Nemčija spoštovala Belgijo in da pojde preko Luksemburga. V daljšem razgovoru grajal je Brialmont francoske generale, ki izimši Miribela in Gallifeta neso umeli pridobiti si popularnosti v vojski, katera je izvrstna, katera stoji na vrhunci svoje naloge in se more meriti z vsakim protivnikom. Gledé francoskih trdnjav grajal je Brialmont francosko vlado, ker se mej nazori zagovornikov in protivnikov, še ni odločila za nič stalnega in s takim postopanjem le čas trati. Sedanje francoske utrdbe so brez vrednosti, to pa zaradi tega, ker nemajo železnih stolpov in neso od betona napravljene. Pri sedANJI završenosti topničarstva ne držale bi se dolgo in vse trdnjave ob vzhodni meji vzeli bi Nemci v 48 urah. Da se odpomore temu nedostatku, bilo bi jedno leto dovolj. Trdi se, da si more Francoska svojo vojsko hitreje mobilizovati, nego Nemčija. Tega pa Brialmont ne veruje, ker se ne zanaša na francoska oblastva, dočim se je pohvalno izražal o točnosti in vestnosti nemških uradnikov.

Glede Italije misli Brialmont, da bi utegnila Francosko napasti po dolinah ob reki Isère ali pa Durance. Vsekakor pa bodo Nemci in Italijani poskušali podati si roke preko Gottharda. Švicarska vlada hoče to preprečiti, utrdila je v ta namen Gotthard in švicarsko vojaštvo se bode izvestno hrabro borilo za nezavisnost svojo. Trajno pa se tudi oni ne bodo mogli upirati, zato je bi se jako priporočalo, da bi se napravilo nekako osrednje zavetišče (reduit) v dolini Aare ali pa v okolici Berna, kamor bi se mogla vojska umakniti in kjer bi hranila vse svoje potrebščine.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 28. januarja.

Z nemškočeškimi sporazumljenjem bavi se tudi Berolinski listi in „Nord. All. Zeitung“ piše, da se je v prvi vrsti zahvaliti cesarju Franu Josipu samemu, da so konference imele uspeh. S pogajanjem se je okrepila centralna sila države, kar z veseljem pozdravljajo v Berolinu, ker je Avstrija zaveznica Nemčije. Izid bode, kakor se nada Berolinski list, priznal zdravi zmisel prebivalstva in ga hvaležno vsprejel. Upati je pa tudi, da bodo skrajni češki in nemški elementi imeli toliko razuma, da ne bodo pobijali doseženega sporazumljenja zaradi malostnih pomankljivosti. Posebno pa Berolinski list skrajnim Nemcem na srce polaga, da naj ne spravljajo s pretiranostmi dela cesarja Frana Josipa in zmernih zaupnikov v nevarnost. Morda bode ta opomin iz Berolina več pomagal, nego bi vsi opomini z Dunaja.

Staročeška stranka na Moravskem se močno boji, da pri deželnozborskih volitvah zgubi precej mandatov, ker takimenovana kmetška stranka vedno bolj razširja svoje agitacije. Poslednja stranka hoče postaviti samo kmete za kandidate v kmetških občinah. Glasilo čeških poslancev na Moravskem „Moravská Orlice“ pozivlje odbor kmetške

stranke, da naj se sporazumi z narodno stranko in ž njo pri volitvah složno postopa. Klub narodnih poslancev se je vedno potegoval za interese kmetstva, za uvedbo direktnih volitev in pomnoženje deželnih poslancev kmetških občin, tudi se je oziral na kmetške kandidate, če so le imeli vse potrebne sposobnosti. Najbrž se temu listu s tako laskavo pisavo ne bode posrečilo pridobiti kmetov zopet za staročeško stranko. S slovanskega stališča bi pa morali obžalovati mejsebojno borbo mej Čehi na Moravskem, ker utegne biti le Nemcem v korist. Baš v tej deželi bi trebalo složnega dela vseh slovanskih življev, da se otresejo nemškega gospodstva.

Na Ogerskem so v marsikakem oziru razmere jako žalostne. Ogerski časopisi se poslednji čas mnogo bavijo s poneverjenji političnih uradnikov, katerim so se zadnji čas pridružile še sleparije tako imenovanih kreditnih družeb v Budimpešti. „Bud. Hirlap“ misli, da je žalostno, da zavodi, ki so se osnovali le s sleparijo, goljufijo in lažjavo reklamirajo s svojimi ravnatelji, blagajniki in tajniki izesavajo lahkomišno občinstvo. To dokazuje, kako globoko je propala javna morala na Ogerskem. Država in družba žalibog nista podpirali druge in opozicijske listi tožijo, da socialno stanje na Ogerskem ni nič boljše, nego politično. Potem takem celo Madjari sami priznavajo, da se bližajo propadu, da bodo torej kmalu dogospodarili. Slovani pa moramo gledati, da dobro porabimo trenutje, ko bodeta madjarska mogočnost in ž njo dualizem napravila bankerot.

Vnanje države.

Oficijelno napoveduje se prihod črnogorskega ministra vnanjih zadev v Beligrad, da se v imenu kneza in črnogorske vlade zahvali srbskemu regentstvu in vladi, da so se v Srbiji tako prijazno vsprejeli črnogorski izseljenci. V vladnih krogih zmatrajo to potovanje ministra za dokaz, da črnogorski knez ne hrepeni po srbskem prestolu. Opozicijski listi pa mislijo, da hoče minister črnogorski s Srbijo skleniti s posredovanjem Rusije defenzivno in ofenzivno zvezo in je le zaradi tega prišel v Beligrad. — „Male Novine“ so zvedele, da se posvetujejo v vojaških krogih ob utrjenji Zajčarja, ki je jako važen strateški kraj proti Bolgariji. „Male Novice“ pa mislijo, da ne zadostuje le utrjenje Zajčarja, temveč se imajo utrditi tudi drugi strateško važni kraji bolgarske in avstrijske meje.

Anglija je prijazno opozorila Turčijo na pomankljivosti poslednjega krečanskega fermana, a je dobila odgovor, da so odnosi na Kreti taki, da fermana nikakor premeniti ne morejo. Rusija je pa pri tej priložnosti zopet sprožila predlog, da se imenuje komisija obstoječa iz evropskih konzulov, ki bi nadzorovala postopanje turških uradnikov. Turčija je odločno se izrekla proti takemu predlogu. Italija in Avstro-Ogerska pa tudi ne podpirata tega predloga.

Ta francoskemu ministerstvu se že majoje. Mej ministri ni popolne jednosti, minister vnanjih zadev Spuller ima mnogo nasprotnikov mej poslanci. Njegova nasprotnika sta tudi Ribot in podpredsednik zbornice Kasimir Perier. Opozicija pa seveda porablja vsako priložnost, da vrže vladi kako poleno pod noge. Spuller je pri narodu malo priljubljen, ker se je o svojem času bil izrazil jako nepovoljno o Rusiji. Francosko občinstvo vidi zatorej v njem oviro približanju Rusije in Francije. Nekateri listi ga celo skušajo proglasiti za velicega prijatelja Nemcev.

Anglija ni zadovoljna s predlogom Portugalske, da bi se angleškoportugalski spor predložil kacemu razsodišču. Državni podtajnik Ferguson se je pri nekem banketu v Kilmanrochu odločno izjavil proti portugalski zahtevi, ker po njegovih mislih ni utemeljena in nasprotuje Bero-

linske pogodbi. V Londonu se najbrž boje, da bi razsodniki ne razsodili v njihovo korist, ker že čutijo, da so vsestranske simpatije na strani Portugalske.

Braziljska vlada hoče izdati dekret, da se uvede civilni zakon.

Dopisi.

S Ptuja 25. januarja. [Izv. dop.] Dolgo časa že ni bilo čitati dopisa iz našega mesta. K temu gotovo mnogo pripomore trpa, katera dela ljudi klaverne in že pri nas dlje časa razsaja. Bolezen nič ne izbira, ampak polaga v posteljo vse vprek. Celo naš „mirakel“-doktor, ki slovi daleč okolu in to po vsej pravici, se je moral udati in antipyrin jemati kakor drugi navadni bolniki. Razume se samo po sebi, da tudi vsled tega tačas ni bilo živahnega življenja v našem „Narodnem domu.“ Sobotne „journ-fix“ zabave so bile slabo obiskane, in vse je bilo bolj mrtvo, zaspano, tujec bi mislil, da je tukaj dolgočasno družbinsko življenje. No, hvala Bogu, zadnji čas, bolezen pojenjuje in tudi družbinsko življenje upamo, da se bo bolj oživilo v našem krasnem „Narodnem domu.“

Včeraj priredil nam je slov. odbor plesni venček. Ves večer je bil tako prijeten, izboren, fin, kakršnih je bilo še malo tukaj. Pač se je pokazalo, da ume „das windische Elend“, kakor ga nekateri imenujejo elektrizovati ves krasni spol. Presenečeni smo bili videč toliko dobro došli tujcev. Počastile so nas prve narodne družine iz Celja in Ormoža, opazili smo tudi mnogo častnikov, za kar bodi vsem na tem mestu izrečena srčna zahvala.

Domače stvari.

— (Koncert Slavjanskega.) Poročali smo že, da utegne priti Slavjanski s svojim svetovnoznanim pevskim zborom v Ljubljano; danes pa moramo že zagotoviti častitim bralcem, da Slavjanski pride v Ljubljano prihodnji mesec, in sicer bode se dan koncerta določil v nekaterih dneh. Kar se tiče razprodaje ustopnic h koncertu, bode se koncem tega meseca naznanilo občinstvu, kje se bodo dobivale. Mi prihod slavnih pevcev že zdaj z veseljem pozdravljamo in smo trdno preverjeni, da se je z uresničenjem koncerta ustreglo občni želji vseh naših krogov.

— (Slovensko gledališče.) V nedeljo zvečer predstavljala se je „Ogenj nij igrača.“ Veseloigra v treh dejanjih. Spisal G. Putlitz. Poslovenil J. Cimperman. Igra je spretno zložena in ima dovolj zabavnega gradiva za povoljen uspeh. Igrala se je jako dobro. Poleg gospe Borštnik-Zvonarjeve imenovati nam je posebno gospodično Nigrinovo, ki je izborna, uprav virtuosno predstavljala klepetavo Rozino teto in katera sploh o vsakem nastopu občinstvu ugaja. Gospodična Gostičeva je dobro pogodila svojo ulogo, izmej gospodov pa sta se odlikovala gg. Sršen in Danilo. Gospod Sršen prijal nam je doslej še v vsakej ulogi, prištevamo ga najboljšim močém, opazamo pa tudi, da navadno ni dobrega spomina, ali pa da na šepetalca še ni vajen. Gosp. Borštnik igral je pomorščaka kapitana Bogomira Brodnika, katera uloga

je godilo običajno naglo, kajti bila je blagega in milega srca in je vedno sama spoznala, kdaj je storila krivico „poštenemu“ Josipu, in skrbela je zopet vse popraviti s kako ljubeznjivo besedico. „No, kako se ima moj Josip“ vprašala je navadno.

„E, slabo!“ reče Josip.

„In zakaj?“

„Gospa maršalkova je vedno mrzka.“

„Ima prav Josip... ne bom torej mrzka... idi, igra si whist...“

Poigrala sta si in zopet je bilo dobro.

Iz tega je morda jasno, da Josip ni pripadal k modernim slugam. Bil je sicer le služabnik gospe maršalkove, ali poleg tega njen najboljši prijatelj. Glejte. Nihče ni skrbel za njo in je varoval vsake nezgode, nego prav stari Josip. Vzrastel je skoro poleg nje, v domu njenih roditeljev bil je vzgojen in, dasi ni bil nikdar gospod, vendar se ni mogel pritoževati radi slabega življenja. Šestdesetice se je privarila čez njegova pleča kakor morski val, bila je tu, in niti časa ni ostajalo premišljati o njenem napadu. In stari sluga ni nameraval svojega položaja premeniti — hotel je pri gospej maršalkovej „skončati“. Želel si je služiti jej do poslednjega diha, in ko bi Gospodu svidalo poklicati jo k sebi — da bi ne ostal tu dolgo sam. Kaj bi stari Josip

tudi tu delal? Bil je v teh letih, ko bi se že jedva komu privadil in njemu kdo — tem manj.

Imel je namreč tudi gospod Josip nekatere slabosti, katerih bi ne prenašal vsak tako dobrotno, kakor gospa maršalkova. Pomislite si, pri igri ni poznal nobenega prijateljstva in ni prizanašal niti gospej maršalkovej. Igral je ž njo, igral, ali včasih je hotel tudi dobiti!

„Ali kaj to zopet dela gospa maršalkova... gospa maršalkova igra kakor dete... res gospa maršalkova je prav pazna... taka igra me pripravi v nevoljo...“ Tako in jednako je ravnal stari Josip z gospo maršalkovo v dobri volji, kar ga pa ni oviralo, odtegniti oko dobri karti, ako je opazil, da se gospa maršalkova sramuje — in ne igra.

Inače povsem vzajemno njuno razmerje ni bilo rušeno nikdar in osobito v vernosti vedel se je Josip k svoji veliteljici čez mero častno. Nosil je molitvenik v cerkev, in kadarkoli ga je nagovorila na ulici, vselej je snel klobuk in zadržal v roki, dokler se ni gospa maršalkova zopet obrnila od njega. Stara gospa je imela to rada in je hvalila zato Josipa: „vedno pravim, da je Josip dostojen; pravim mu, da bi mogel biti prvi lakaj v katerikoli šlahtske palači v Varšavi.“

To je Josipu pač nemalo laskalo in bil je ponosen na to.

Vse je zbliževalo in spojevalo nerazločno gospo maršalkovo z Josipom že v vasi, ali v Vilni postala je ta zveza sama po sebi še trdnjeja in potrebnjeja.

V mestu je imela sicer gospa maršalkova pri roki zaupanja vrednega zdravnika, ali oddaljeni znanci bili so redki, tako, da večkrat po dva, po tri dni ni imel Josip prilike oglaševati kakega posetnika. Poznanje gospe maršalkove je bilo v Vilni večinoma le površno in novih prijateljev ni iskala. In tako se je pač zgodilo, da jim je bilo i v Vilni včasih tožno in da sta se čutila osamela kakor v vasi...

Prav o tem času krenil sem na kratko v Vilno. Bil sem s panom maršalkom večkrat skupaj, in hraneč ga v hvaležnem spominu, nisem mogel inče, nego da po njegovej smrti prenesem spoštovanje, sbranjeno njemu, tudi na staro vdovo. Napravil sem jej časten poklon takoj prvi dan. Gospa maršalkova me je pozdravila prav pristrčno in nagovorila, naj bi bil pri njej češče. Posečal sem jo torej skoro vsak dan tem bolj, ker v Vilni razven posetov sploh nisem imel inega opravila, in pa... zahajal sem tja res rad. (Dalje prih.)

pa se mu ni popolnoma posrečila. Pomorskega kapitana želeli bi si drugačnega, sicer ni umevno, zakaj se Alice pl. Molden hipoma vanj zaljubi. Sicer je pa v tem oziru pesnik sam največ zakrivil. Gledališče bilo jako slabo obiskano.

— (Zabavni večer) pisateljskega podpornega društva bode jutri v sredo v steklenem salonu Ljubljanske čitalnice. Za berilo je skrbjeno.

— („Zastavo“) zadeja je velika nezgoda. Kakor smo že javili, umoril je njen urednik Jaša Tomić svojega političnega nasprotnika Dimitrijeviča, urednika „Branika“. Srbi v Madjarskij pokazali so tem povodom sijajno rodoljubje. Ne le da „Zastavi“ dohajajo dopisi od „mladine“, od krasotic in uglednih oseb, ki jej izražajo zaupanje svoje, je tudi več naročnikov plačalo naročnino kar za deset let naprej, da s tem listu olajšajo sedanje nezgode.

— (Umrli) je preteklo noč gospod Anton Jeršan, posestnik na Unci, daleč na okolu, osobito pa na Notranjem jako dobro znan in obče spoštovan poštenjak. Bil je vzgleden gospodar, veščak v gozdnih zadevah in odlikoval se je o svojem času kot zastopnik kmetov v dolgoletni pravdi zaradi gozdnih pravic. Pokojnik bil je tudi odličen kot narodnjak in svoje hčere pomagal je v narodne hiše, jedna je soproga g. Mohorčiča, posestnika in deželnega poslanca v Sežani, druga g. Širca v Žalci. Pogreb bode jutri popoldne ob 4. uri. — Bodi mu zemljica lahka in blag spomin!

— (Umrli) je včeraj v Ljubljani zasebnik g. Janez Klemenec, porojen 1797. l. v Zalogu pod Ljubljano, torej eden izmed najstarejših ljudi mej nami. Njegova soproga, ki ima tudi že 90 let, je še razmerno čvrsta in v kratkem bi bila praznovala železno poroko, da ni posegla smrt vmes.

— (Pomočni uradniki,) ki žele pristopiti k bolniškemu in podpornemu društvu naj se zglase s pismeno ali ustno prošnjo pri društvenem odboru. To bi se lahko zgodilo tudi pri občnem zboru, ki se bode vršil dne 1. februarja ob 1/2 8. uri zvečer v Weberjevi restavraciji, katerega naj bi se vsi gg. pomočni uradniki — tudi nedruštveniki — udeležili.

— (Ubili) se je predvčeraj po noči knjigovodja kranjske industrijalne družbe na Jesenicah na Gorenjskem Adolf Keindl. Pal je po robu v potok Bistro in tam mrtev obležal. Bil je doma z Nemškega in je še le malo časa služboval na Jesenicah.

— (Včerajšnji veliki sv. Pavla semenj) bil je izredno številno obiskan. Živine se je prignalo toliko, kakor že šest let ne. Za tisoč glav več, nego lani. Po izkazu mestnega užitninskega zakupa prignalo se je volov in konj: 1493; krav: 673; telet: 41; skupaj tedaj: 2207 glav. Živina, posebno voli in krave so se po prav dobrih cenah prodajale, Laških živinskih trgovcev bilo je izredno veliko. Tudi s kožami, katerih je bilo mnogo na trgu, je bila dobra kupčija, lisičje plačevale so se po 5 gld. 50 kr., kunine po 3 gld. 50 kr. Tudi za kože je bilo mnogo kupcev iz raznih krajev. Trgovci raznih strok so dobro prodajali, gostilničarji pa so imeli izredno dober dan. Celo na starinarskem trgu takraj in onkraj Ljubljane na sv. Jakoba nabrežji kakor na Trnovskem pristanu kupčevalo se je mnogo, čeravno le bolj po deseticah in krajcarjih.

— (V Temenici) okraj Litija, so bili povodom volitve v občinski zastop izvoljeni, županom Anton Lokar z Vrha poleg Sobrače, odbornikom: Anton Fajdiga iz Temenice in Franc Prosen iz Sobrače.

— (Občni zbor) „Posojilnice v Logatci“ bode dne 9. februarja t. l. ob 2. uri popoldne pri gosp. Martinu Petriču na Čevcih.

— („Bralno društvo v Dolu“) priredi veselico dne 2. februarja v gostilni g. Ivana Lavca. Vspored: I. Pozdrav predsednikov. II. Tombola. III. Prosta zabava in ples. Začetek ob 6. uri zvečer. Ustopnina za ude 10 kr., za neude 20 kr. K tej veselici vabi najljubljenejši odbor.

— („Prostovoljna požarna bramba v Žužemberku“) priredi ples dne 1. februarja 1890 v prostorih g. Fr. Pehani-ja. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina: Izvršujočim udom domače in tujih bramb 20 kr., podpornikom 40 kr., neudom 80 kr. Dame so ustoppnine proste. Ker bo čisti dohodek pripadel fondu v nakup nove brizgalnice, se preplačila hvaležno vsprejemajo. Nevabljenim ustoppni dovoljen. Vabilo velja kot ustoppnica.

— (Razpisana) je služba 2. učitelja na dvorazrednici v Šent Kocijanu na Dolenjskem. Plača 450 gld. Prošnje do 20. februarja.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 27. januarja. Mladočeški klub se glede češko-nemške sprave še ni odločil. Vsi govorniki bili so soglasni v tem, da se ne more takoj razsojati o vseh vprašanjih, ki tako globoko segajo v češkega naroda življenje. Govorniki so večinoma poudarjali, da se je sprava sklenila na korist Nemcem in veleposestnikom, Čehom pa na škodo. Naposled so se volili odseki, ki imajo pretresati posamične točke nemško-češke sprave ter v desetih dneh predložiti svoj elaborat. — Mej veleposestniki čuli so se tudi glasovi, da se je Nemcem preveč dovolilo.

Beligrad 27. januarja. „Male Novine“ javljajo: „Včeraj bil ministerski svet, ki je sklenil mobilizacijo. Skupščina se bode zopet sklicala, da dovoli 10 milijonov kredita za oboroženje. Govori se namreč, da Bolgarska zopet zbira vojsko proti Srbiji. Povod tem govoricam je najbrže to, da so se sklicali bolgarski rezervisti.

Odesa 27. januarja. General Radecki umrl. (General Radecki, porojen 1820. leta v Kazanu znan je iz poslednje rusko-turške vojne. Kot poveljnik 8. voja krenil je pri Zimnici čez Dunav in prodril do Balkana. Svetovnoznani so njegovi boji na Šipki, kjer je z izredno hrabrostjo odbil turško silo. Uredn.)

London 27. januarja. Kakor se v dobro poučenih krogih govori, bodo vlade nekaterih velevladstij storile prijateljski korak pri vladi angleške v tem zmislu, da se preporno vprašanje mej Anglijo in Portugalsko predloži razsodišču, kakor je določeno v končni pogodbi Berolinske-Kongiške konference.

Teheran 27. januarja. Povodom, ko je angleški poslanik šahu izročal novoperzijski prevod evangelij, bile so sovražne demonstracije duhovščine in ljudstva. Vojaki razgnali so ljudstvo. Poslanik odpotoval je v Tauris.

Berolin 28. januarja. „National-Zeitung“ čestita zastopnikom Nemcev na Češkem na spravi, katera bode bistveno pospeševala cesarstva notranji mir. Vzglede mirne poravnave mej obema narodnostima na Češkem ne bode ostal brez upliva na vse narode v mnogojezični državi, katere blaginja bode isto tako s tem pridobila, kakor njena moč in njen ugled mej državami evropskimi, kajti Avstro-Ogerske notranji mir je krepek, da, nepogrešen kamen evropskemu miru.

Razne vesti.

* († Frančišek Hettinger.) Iz Virsburga se poroča, da je tam umrl prelat Frančišek Hettinger v 71. letu svoje starosti. Pokojnik bil je eden najtemeljitejših učenjakov v bogoslovnih vedah, a po mišljenju velik nasprotnik Slovanom.

* (Mržnje Portugalcem proti Angležem) presegajo že vse meje. Vsi stanovni hoté prekositi drug družega v sovraštvo proti Angliji. Nek veletržec naročil je za milijon bombaža, a pošiljatev odpovedal; železnice ne vsprejemajo in ne vozijo nič več angleške blaga. Časniki ne vsprejemajo angleških inseratov in naznanil, ne naznanjajo ne prihoda, ne odhoda angleških ladij. Portugalski trgovci izbacili so iz trgovskega kluba vse Angleže. raz prodajalnice, hotele in gostilne trgajo angleške naslove ali jih pa barvajo. Da še več. — Nek Lizbonec imel je že biljet za Rio de Janeiro na angleške ladiji, pozvedevši položaj peljal se je raje na francoske ladiji. Če bi mi bili le desetino toliko dosledni!! —

* (Nesreča na železnici.) Grozna nezgoda pripetila se je vsled goste megle na postaji Nova Kapela. Tovorni vlak prijel je na potu, da bi se napolnil z vodo nekega delavca in ga nevsiljeno raznesaril. Prav ničesar na njem ni ostalo celega. Tu je ležala razbita glava, tam noge, srce, pluča in v jarku poleg proge dobili so del ponesrečenčevega trupla.

* (Predpustna dogodba.) Predpust je prav tožen mej zidovjem v bolnici. Baš tako sta si mislila dva delavca, zidar Janko Weis in ključarski pomagač Josip Žmara in ukrenila napraviti si predpust izven bolnišnice. Denarja nista imela in obleke tudi ne, a želja okušati predpustno veselje zaradi tega ni bila manjša. No, pa saj si človek lahko pomaga, ako ni le preveč bedast. Ker nista bila bedasta, vzela sta dvema postrežnikoma v mraku praznje obleke in hitela v prosti zrak in od tod v zaduhlo krčmo. Nihče jih ni spoznal

Samo to jim ni bilo po godi, da ni bilo v oblekah novcev. „Ej, kakor notri, tako ven“ mislila sta si in v krčmi pila in jela, kar sta mogla. Hoteča se izmuzniti ujame jib usoda, to se reče, roka debelega krčmarja za vrat in predpustna veselica jima je bila do dobra skažena. Sedaj se je skoro in jima priskutila.

* (Trgovca — lopova.) Včeraj pograbila je policija v Trstu nekega Julija K. in Otokarja K., ker sta, akoravno čisto brez sredstev, pričela trgovsko agenturo in pošiljala v mesto in na okoličnem rekla me. Julij K., rodom iz Hamburga, zasledoval se je vrh tega zaradi zločina storjenega še v Hamburgu od tukajšnje deželne sodnije.

* (Čudna rešitev.) Pred nekolikimi dnevi pognali so pri Göttingenu kuno, katero so že delj časa zasledovali, na streho. Hoteča ubežati ujela se je mej opeko in strešnimi deskami, da ni mogla nikamor. Ko pridejo lovci, ustrelili jeden izmed njih pogumno na stisneno žival in zadene — opeko. Kuna pa je nepoškodovana preganjalec ušla.

* (Strašni viharji) razsajajo po atlantskem oceanu. Trideset parnikov je izostalo. Povod je za resne skrbi. Parnik „Erin“, ki je peljal živino iz Novega Yorka, potopil se je z 72 mornarji in 15 gonjači živine.

Narodno-gospodarske stvari.

Sadjarsko društvo.

V Šentjurji ob južni železnici je „Cesarjevič Rudolfovo sadjarsko društvo za Spodnji Štajar“, le to je imelo dne 8. decembra v tamošnjem šolskem poslopju svoje drugo splošno zborovanje, kojega se je okoli 70 udov in prijateljev sadjarstva iz domače fare udeležilo. Prevelik sneg je vnanje ude zadržal.

Po običajnem pozdravu otvoril ravnatelj gosp. dr. Ipavic zborovanje ter poroča potem o društvenem delovanju v minolej dobi. Iz tega naj sledé važnejši podatki: V spomladi se je razdelilo 31.000 divjakov, okoli dve tretjini šolskim vrtom brezplačno, tretjo tretjino pa drugim udom in prijateljem sadjarstva sploh; pevcik pa se je oddalo okoli 10.000 komadov. Požlahtnjenih drevesec se je oddalo okoli 800; v društvena vrta se je zasadilo 4000 divjakov, požlahtnilo pa se jih je 3500. Društvo se je obrnilo s prošnjo na vis. deželni odbor za potovalnega učitelja g. Matijašiča, kateri je tudi prišel v spomladi, poleti in zdaj po zimi ter je vselej prednašal o sadjarstvu, prvo in drugokrat pa tudi po več dni dejanski poučeval po drevesnicah in sadunosnikih po raznih krajih v tukajšnji okolici. Pri tej priliki omenja gospod predsednik tudi izvrstno uredovanega kmetijskega lista „Kmetovalca“, glasila c. kr. kmetijske družbe kranjske ter priporoča, naj ga kmetovalci in sadjerejci obilno naročajo in pridno čitajo. Temu pripomni tajnik Jarc, da je slavna kmetijska družba v svojem času dovolila, da dobé udje cesarjevič Rudolfa sadjarskega društva za Spod. Štajar „Kmetovalca“ za polovico cene, to je za 1 gld. na leto. List izbaja dvakrat na mesec in je vreden, da si ga vsak ud našega društva naroči takoj z novim letom.

Gosp. predsednik nadaljuje svoje poročilo ter omenja, da so se društveni računi predložili vis. ministerstvu.

Gosp. Franc Lenček, veleposestnik na Blanci, pismeno naznanja, da bodoče volitve v odbor ne more prevzeti, ker je preveč oddaljen in se ne more sêj in zborovanj udeleževati.

Po predlogu g. J. Wolfa se volijo stari odborniki iz nova, in sicer:

Gosp. dr. Ipavic, ravnatelj; g. vitez Berks, grajščak na Blagovni, njegov namestnik; g. Franc Praunseis, veleposestnik v Št. Jurji, blagajnik; gospodje Mihael Vošnjak, dež. in državni poslanec in Mihael Vizjak, odlikovani sadjerejec na Pečovji, odbornika; g. Valentin Jarc, učitelj v Št. Jurji, tajnik; namesto g. Lenčka pa se po istem predlogu voli č. g. Jožef Jurčič, župnik v Damljah.

Po izvršeni volitvi nastopi potovalni učitelj iz Maribora, g. Matijašič, kateri v jako obsežnem govoru temeljito obravnava sadjarska opravila v jeseni, po zimi in v spomladi v drevesnici in za drevesnico ter v sadunosniku. Govornik deli ta opravila na štiri glavne vrste, in sicer delo v drevesnici, presajanje, oskrbovanje starejšega drevja, sovražniki in škodljivci sadnemu drevju; vse te točke je gospod učitelj obširno, temeljito in lahko umevno opisal ter jih tu in tam po potrebi s risanjem pojašnjeval. Navedel je tudi pripomočke, s katerimi se dá uspešno braniti teh sovražnikov in kako pokončavati škodljivce.

Drevesni škodljivci pa so prav mnogoteri, metulji, brošči, rastline, zajci, ljudje in še drugi. Metulji sami na sebi sicer ne škodujejo, a te živalisa nastopajo kot razna bitja, metulj, buba in gosnica (črv). Mej metulji navede posebno šest nevarnih škodljivcev, in sicer: 1. pednjač, 2. prstenčar, 3. tončič ali sukač, 4. gobovec, 5. zavrtač in 6. cvetodér.

Da si je ta poučljivi govor trajal nad pol drugo uro, vender g. učitelj zastavljene si naloge ni mogel skkončati, kajti noč je nastopila; in ker je bilo že tako pozno, izostali ste tudi zadnji dve točki iz obravnavalnega vsprejema namreč: kako se udeležiti razstave v Gradci prihodnje leto in točka: nasveti.

Val. Jarc, tajnik.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta
 gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 25. januarja.

V Linci: 71, 52, 1, 72, 16.
 V Trstu: 64, 16, 12, 90, 75.

Tuji:

25. januarja

Pri **Stonu**: Schwegel, Warschalowski, Bing z Dunaja. — Pick, Arnold, Schwab, Tausig Förster, Wipplinger z Dunaja. — Fuchs iz Trsta. — Pulzer z Reke. — Taussig iz Linca. — Keutnor iz Karlova. — Gans iz Lobosic. — Perzi iz Vranskega. — Steyskal iz Gradca. — Adorjan iz Budapešte.

Pri **Malič**: Linhard, Hoffmann, Baller z Dunaja. — Lehmann iz Monakovega. — pl. Germann iz Würzburga. — Perz iz Pariza. — Scapin iz Trsta. — Leitner iz Brežic.

Pri **Bavarskem dvoru**: Winner iz Solnograda. — Corti iz Comendijana. — Lathlon iz Pavije.

Pri **južnem kolodvoru**: Bauč iz Rakeka. — Murmec iz Celja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
25. jan.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	738.3 mm. 739.3 mm. 739.8 mm.	-0.6° C 6.2° C 2.4° C	sl. svz. sl. szh. sl. szh.	jas. obl. jas.	0.00 mm.
26. jan.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	739.3 mm. 737.2 mm. 738.6 mm.	-2.2° C 4.6° C 5.8° C	sl. svz. sl. szh. sl. szh.	jas. obl. obl.	0.2 mm. dežja.

Srednja temperatura 2.7° in 3.8°, za 4.5° in 4.1° nad normalom.

Dunajska borza

dné 28. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danés
Papirna renta gld.	88.45	88.55
Srebrna renta "	88.55	88.60
Zlata renta "	109.80	109.60
5% marčna renta "	101.60	101.70
Akcije narodne banke "	931.—	932.—
Kreditne akcije "	324.25	325.—
London "	118.20	118.15
Srebro "	—	—
Napol. "	9.37 1/2	9.36 1/2
C. kr. cekini "	5.56	5.57
Nemške marke "	57.70	57.67 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 "	50 "
Ogerska zlata renta 4%	103 "	103 "
Ogerska papirna renta 5%	99 "	40 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116 "	75 "
Kreditne srečke "	100 gld.	181 "
Rudolfove srečke "	10 "	19 "
Akcije anglo-avstr. banke "	120 "	164 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. "	—	—

Št. 607.

(47—2)

Razpis službe hišnika.

Za poslopje meščanske bolnice v Ljubljani (kresija) je oddati

službo hišnika

s prostim stanovanjem in mesečno plačo 5 gld.

Prošnje za to službo, do katere imajo pred vsemi drugimi pravico Ljubljanski meščani, uložiti je z dokazi o starosti in sposobnosti do 1. marca t. l. pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski,
 dne 15. januarja 1890.

Posojilnica v Logatci

vabi društvenike k

OBČNEMU ZBORU

ki bode

dne 9. februvarja t. l. ob 2. uri popoldne
 pri gospodu Martinu Petrič-u na Čevcih.

DNEVNI RED:

- 1.) Poročilo odborovo.
- 2.) Potrjenje računa za leto 1889.
- 3.) Razdelitev dobička.
- 4.) Volitev ravnateljstva in nadzorništva.
- 5.) Razni predlogi.

(69)

Izkaz avstro-ogerske banke

dne 23. januarja 1890.

(Izvirni telegram.)

Prejšnji teden

Bankovcev v prometu	397,203.000 gld.	(— 14,012.000 gld.)
Zaklad v gotovini	241,977.000 "	(+ 176.000 "
Portfelj	138,880.000 "	(— 11,264.000 "
Lombard	25,908.000 "	(— 1,389.000 "
Davka prosta ban-		
kovčna reserva	51,003.000 "	(+ 13,398.000 "

Alejsija Jeršan naznanja tužnim srcem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je njen ljubljani soprog, gospod

ANTON JERŠAN

trgovec in posestnik

danes ob 8. uri zvečer po dolgih in hudih bole-
 stih v 76. letu dobe svoje, blaženo v Gospodu
 zaspal.

Pogreb bode v sredo 29. t. m. ob 4. uri
 popoldne.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v tukaj-
 šnji farnej cerkvi.

Ranjcega priporočam v blag spomin in mo-
 litev. (79)

Unec, dne 27. januarja 1890.

Globokim žalem oznanjam vsem sorodnikom,
 prijateljem in znancem, da je naša nepozabna so-
 prog, oziroma teta, gospa

ALOJZIJA MEŠETELJ

gostilničarica „Pri novem svetu“

včeraj v 26. dan januarja l. 1890. ob 9. uri zju-
 traj, prejemši sv. svetstva za umirajoče, v 55. letu
 svoje starosti, mirno v Gospodu prominola po
 kratki bolezn.

Pogreb bode v torek v 28. dan t. m. ob 4. uri
 popoldne iz hiše umrše na Marije Terezije cesti
 h. št. 14.

Zadušne sv. maše darovale se bodo v župni
 cerkvi Marije oznanenja.

Draga umrša budi priporočena blagemu spo-
 minu.

V Ljubljani, v 27. dan januarja 1890.

Ivan Mešetelj
 gostilničar, soprog.

(70)

Zahvala.

Vsem onim, ki so nam na katerikoli način
 skazali svoje sočutje pri bitki izgubi dragega
 nam sina, oziroma brata, svaka in strijca, gospoda

Frančiška Dolenca

dalje vsem darovateljem krasnih vencev, slavnemu
 pevskemu zboru „Slavcu“ za milo nagrobnico,
 č. gg. bogoslovcem za ganljivo petje ter mnogo-
 brojnim spremljevalcem ranjcega k večnemu po-
 čitku, izrekamo najsrčnejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 27. januarja 1890.

(72)

Rodbina Dolenc-Zalaznik.

Zahvala.

Prisrčno zahvalo izrekamo vsem, ki so nam
 na katerikoli način izrekli svoje sočutje pri bridki
 izgubi naše predrage in dobrodušne matere, gospe

Lenke Bečan udove Cirman

ter vsem spremljevalcem, ki so jo spremili k več-
 nemu počitku.

Št. Vid nad Ljubljano, 24. januarja 1890.

(73)

Žalujoči ostali.

Mlad konj

(Eisenschimmel), visoke rasti, bode jutri v sredo
 popoldne ob 2. uri na dvorišči gostilne „Pri Vi-
 rantu (Sternwarte) na prodaj. — Kupci se
 vabijo. (71)

Trgovski pomočnik

z dobrimi spričevali išče službe v prodajalnici z me-
 šanim blagom ali v kakem skladišču. — Ponudbe
 pod „100“ naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Na-
 roda“. (74)

A. KORSIKA

Glavna prodajalnica:
Tržaška cesta 10
 poleg c. kr. glavne to-
 bačne tovarne.

Odlikovana
 umetna in trgov-
 ska vrtnarija
 v Ljubljani.

Poddružnica:
 Šelenburgove ulice 6
 vis-à-vis c. kr. poš. in
 telegraf. uradu.

Priporoča se p. n. občinstvu za izdelovanje svežih
 šopkov in vencev s trakovi in napisi. Ima veliko
 zalogo trakov mnogovrstne baže in barv; ravno tako
 ima vedno narejene suhe vence, kakor tudi Makardove
 vence in bukete, vse v najnovejših fasonih. — Vsa ustna
 naročila, kakor tudi pismena naročila po pošti se hitro in
 po ceni izvrše.

Potem priporoča svojo bogato zalogo mnogovrstnih
 vrtnih in družih semen, pravih in dobro kalilnih,
 rastlin (cvetlic) v loncih in izdeluje stvari v njegovo
 stroko spadajoče ter prosi za mnogobrojna naročila.

Z odličnim spoštovanjem

(39—9)

ALOJZIJ KORSIKA.

Naznanilo.

Hranilnično poslopje v Brežicah ima se razširiti in povi-
 šati za jedno nadstropje. Razpisuje se vsled tega

„minuendo“ licitacija
 na četrtek 13. svečana 1890 dopoldne od
 11. do 12. ure

v občinske pisarni v Brežicah.

Pisnanim ofertom, kateri so že na naslovu kot taki naznačeni
 in kateri morajo imeti kolek za 50 kr. pridejan, priložiti se mora
 kot vadium 350 gld. v vrednostnih papirjih ali v hranilničnih knjigah
 ali pa v gotovini in tisti se vsprejemajo do imenovanega dneva.

Pogoji za zidanje, črteži zidovja in troški ležé v občinski pisarni
 na razpolaganje.

Hranilnica v Brežicah

dne 25. svečana 1890.

Ravnateljstvo.

(65)